

Rabbin önünde diz çökerek (Luka 7:36-50)

Tanrı alçakgönüllü olanları arıyor. Bu 'iyi bir insanı arıyor' demek değildir. 'Günahkârı arıyor' demektir. Bu çok önemlidir. Bunu anlamamız lazımki hıristiyanlığı iyice anlayabiliriz. Dünya insanlar hıristiyanlığı bir din olarak düşünüyorlar.

İnsanlar sanki kükürtle yanan ateşe doğru koşan trene binmiş olanlar gibiler. Bir kaç duraklarda o trenden inebilir. Yani müjdecilerle karşılaşıyorlar ama insanlar o fırsatları kaçırmıyorlar. Ama bir gün son durağı geçecektir. O durakta mutlaka inmelidir ama o fırsatı bile kaçırmıyorlar. Bedeni sona erince ateşin sıcaklığıyla kükürt kokusunu alacaktır. Ve 'Aman, kaçırdım!' diye dünyada hiç hissetmediği büyük dehşet içinde olacaktır. Hatta zaman az kaldı.

Cehennem aslında İblis ve işçileri için hazırlanmış bir yerdir. İnsanlar nedenini bilmeden oraya gönderilerek mahvolmak zorunda kaldı. İsa Mesih insanlara merhamet duydu ve onları kurtarmak için bu dünyaya geldi. Kİlise aracılığıyla bizi çağırdı. Bizim aracılığımızla başka insanları çağırılmaktadır. Dolayısıyla herkes O'nunla görüşmesi gerekir. Ama insanlar "Siz günahkârsınız" sesini duymak istemezler. Bu yüzden kurtulmaları zordur.

Biz kurtulduk ama bu dünyada olduğumuz sürece kendimizi iyi korumalıyız. Dünya denen çöldeyiz. Çobanımız var ama hâlâ teditler vardır. Kutsal Kitap İblis'in kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşmakta olduğunu söyledi (1.Petrus 5:8), ve zamanının az olduğunu bilerek Büyük bir öfkeyle Mesih'in kilisesine saldırmaya indiğini söyledi (Vahiy 12:12). Ayartılarak "Ben artık Tanrı'ya inanmayacağım" demekle aldığı lütfünü geçersiz kılabilir. Ve 'yaşamak zor' diye intihar etmesiyle cehenneme atılabilir. Ve eğer Ruh'a küfür ederse bağışlanamaz. Dolayısıyla Kutsal Kitap 'İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın' dedi. Savaşımız insanlara karşı değil, yani gözle görünenlere karşı değil, gözle görünmeyen bu karanlık dünyanın güçlerine karşıdır. Bu nedenle kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerimizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanmamız lazımdır (Efesliler 6:11-13).

Müjdeyi kabul eden yaşayacaktır, reddeden ise mahvolacaktır. Ama Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir (2.Korintililer 4:3-4). Hatta Tanrı insanın yüreğini zorla kontrol etmediği için sesini iştirerek kapıyı açmak her birine bağlıdır (Vahiy 3:20). Kim olursa olsun kapıyı açanlar Tanrı'nın biricik Oğlu'nun yüceliğini görecektir. O zaman kendisi günahkâr olduğunu anlar.

Vicdanın iki tür vardır. normal vicdan ve iman vicdanı vardır. normal vicdan derken kişinin ahlaksal yaşamını sağlar. Bu yüzden çok faydalıdır. Ama bu kurtuluşa kavuşturamaz. Dünya insanları da bu normal vicdanına göre tövbe edebilirler. Ama iman vicdanı derken Tanrı ve bizim ilişkimizi sağlar. Günah ise kişisel günah ve öz günah olarak ayırt edilebilir. Biz iman vicdanıyla İsa Mesih'in önünde "Ben günahkârim" diye ikrar etmemiz lazım. O zaman günahımızı kaldıracaktır. Bir Feris İsa'yı davet etti. Beraber yemek yerken bir kadın geldi. Ferisi içten 'şu kadın niçin geldi, burada olmamalı' diye düşündü. Normal vicdana göre Ferisi lekesiz bir insandı. Ama herkes o kadının günahkâr olduğunu düşündü. Kadın ağlayarak gözyaşlarıyla İsa'nın ayağını yıkadı. Ve çok değerli yağı üzerine sürdü (Luka 7:36-38). Rab günahsız temizdir ama bu dünyaya geldi. Günah O'nun topuğuna saldırdı ama o ayakla düşmanın başını ezdi. Yani kadın o ayağa yaklaştı. Vaftizci Yahya "Ben O'nun çarıklarını çıkarmaya bile layık değilim" (Matta 3:11) dedi. Ama kadın Rabbin arkasında ayaklarının

dibinde O'na hizmet etti. Ümitsiz günahkâr olduğunu kabul ederek Rabbe geldi. Kendisini teslim etti. Rabbin bizden istediği iman vicdanına göre tövbe etmemizdir. Dünya insanlar anlamayabilir belki gülebilir. Ama kadın Rabbe yaklaşıp yüzüstü yere kapanıp gözyaşlarıyla O'nun ayaklarını ıslatıp saçlarıyla ayaklarını sildiği gibi ayağını öperek üzerine değerli yağı sürdüğü gibi tövbe ve sevgiyle Rabbe görüşmemiz gerekir.

Yahudiler ve Romalılar İsa'yı çarmıha gererek İsa'yı lanetli biri olarak mühürledi. Ama O'nun ölümünden sonra O'nu özleyen çok vardı. Hatta O'nun ölümünden sonra O'nun sözünü daha gayretli bir şekilde izlediler. Daha çok kişi O'nun adına tanıklık ettiler. O'nun için canını bile veriyorlardı. Yani onlar 'Mesih inanlıları'dır. Mesih inanlıları vaftiz aracılığıyla doğarlar. Vaftiz herkesin bir kere ettiği tecrübedir. Bu yüzden onların ikrarı ne kadar sağlam olması gerekir? ikrar şudur ki "Ben İsa'yla birlikte ölüp İsa'ya birlikte yaşıyorum." Vaftiz yeni bir yaşam sürmek üzere O'nunla birlikte ölüme gömülmektir (Romalılar 6:4-5).

Biz Rabbe gelerek alçakgönüllü bir şekilde diz çökerek tövbe etmeliyiz. Ondan sonra Kutsal Ruh aracılığıyla kilise için hizmet etmeliyiz. Tahta, ot yada kamışla inşa etmemeli, altın, gümüş yada değerli taşlarla inşa edip yaptıkları yanmamak gerekir.

Bu dünyada iman hayatımızı sürdürdüğümüz sürece Rab her yerde gizlice olabilir. Rab beklemediğimiz günde ummadığımız saatte bizim ihmal ederek önemsemeyebildiğimiz durumda acıkmış, susamış çıplak, hasta olup bizi bekleyebilir (Matta 25:40-46). Dünyanın sonunda Rab kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelecektir (Matta 25:31). Pavlos'un şu sözünü unutmayalım: "Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut eden hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne sınıksız sarılarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığımız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız" (Filipililer 2:12-14).

Rabbin önünde diz çökerek tövbe etmiş olan iman vicdanı Tanrı'dan korkar ve o gün gelene kadar bütün gayretle hizmet eder. Özellikle Rabbin dünyaya bırakmış olduğu kiliseyi Kutsal Ruh aracılığıyla hizmet etmemiz gerekir. Rab bizi kullanmak isterse alçakgönüllü bir şekilde itaat ederek müjdelemeliyiz, canları yetiştirerek bakmalıyız. İman vicdanıyla Rabbe diz çökmüş olan yüreklerimiz Kutsal Ruh'la dolu olmalıdır.

20140309 S.H. Kim